

PRVÁ KAPITOLA

Prečo sa mi to deje?

JOANNA NAPĀTO A TICHŌ LEŽALA na stole v ordinácii chiropraktičky a uprene zízala na pohyblivú konštrukciu z rôznych figúrok, zavesenú nad ňou, ktorá sa lenivo pohojďavala v jemnom vánku, prúdiacom z otvoreného okna nad jej hlavou. Už som o tejto mladej žene, ktorá prikrivkala do ordinácie na barlách s obavami z toho, že jej vytknutý členok je opuchnutý už príliš dlho, niečo vedela. Teraz som jej sedela pri nohách a prostredníky som mala jemne priložené na oboch stranách jej pomliaždeného, zmodraného členku.

Táto činnosť bola súčasťou mojej práce asistentky chiropraktičky, ktorá mi na výmenu liečila zranenie kolena, na ktoré boli tradičné medicínske metódy krátke. Táto lekárka, v okolí známa svojím neobvyklým darom liečiť, mala rôznorodú klientelu a na doplnenie svojich chiropraktických zručností používala rôzne prístupy: prácu s energiou, kryštály a vizualizácie. Práca s ňou bola pre mňa príležitosťou dozvedieť sa viac o netradičných spôsoboch liečenia a pod jej vedením som práve v tejto chvíli vykonávala „energetickú prácu“ pre Joannu.

Moje prsty sa pomaly pohybovali pozdĺž čiar tvorených sériou párových bodov, ktoré lekárka mäkkým hrotom fixky vyznačila na oboch stranách Joanninho členku a chodidla. Mojou úlohou bolo

cítiť dva pulzy, pod každým prostredníkom jeden, a držať prsty na týchto bodoch, až kým sa oba pulzy nezosynchronizujú tak v rytme, ako aj v intenzite. Bola to technika, ktorú sme používali na uvoľňovanie svalových kŕčov, ale pomáhala tiež na zmiernenie opuchov a zápalov spôsobených zraneniami. Niekedy sa pulzy pacienta zladia rýchlo, inokedy im to trvá dlho. To, ako rýchlo sa podarilo dosiahnuť synchronizáciu, často priamo súviselo s psychickým stavom pacienta a keďže sa tie dva pulzy u Joanny vyladzovali pomaly, zaujímala som sa o príčinu jej zranenia.

„Tak, ako sa to stalo?“ spýtala som sa. Pokrútila hlavou a podráždene si povzdychla.

„Ach, bola to taká *hlúpost!* Len som prechádzala cez kuchyňu. Mala som obuté tenisky a noha mi ostala ako prilepená k podlahe, zatiaľ čo zvyšok tela pokračoval v pohybe. A teraz musím celých osem týždňov chodiť o barlách.“ Hlas sa jej zatriasol, keď dodala: „Nemôžem robiť vôbec *nič*.“

„Je to ťažké, keď nás život takto spomalí,“ povedala som a uvedomila som si, koľko ma moje zranenie kolena naučilo o neschopnosti pohybu. Joannine pulzy pod mojimi rukami sa stále odmietali skoordinať.

„Čo by si robila teraz, keby sa to nebolo stalo?“ spýtala som sa.

„Ach, obvykle nič také dôležité. Ide len o to, že toto načasovanie je hrozné.“ Znovu som začula zachvenie v jej hlase.

„Je to teraz horšie, ako keby sa to stalo inokedy?“

Neodpovedala. Pohla rukou, aby si zotrela z tváre slzy. „Áno, je. Prišlo to asi v tom najhoršom momente.“

Na chvíľu som prestala, podala som jej vreckovku, pretože sa rozplakala, a potom som sa vrátila späť k práci. Po chvíľi pokračovala.

„Moja matka má rakovinu. *Umiera*. Je doma, chce to tak. Mysleli sme si, ona a ja, že to s pomocou asistencie sestričiek zvládneme, ale teraz...“

Presunula som ruky nad ďalší pár značiek a spýtala som sa: „Nikto iný, kto by jej mohol pomôcť, nie je?“

„No, je tu, samozrejme, môj otec, ale oni spolu nikdy dobre nevychádzali.“

„Hádajú sa?“ spýtala som sa bez obalu. Joanna zaváhala len na okamih.

„Nie, vlastne nie. Skôr ide o taký naozaj staromódny model manželstva, v ktorom manžel chodí do práce a zarába a žena doma robí všetko pre to, aby sa cítil príjemne, a on si to nikdy ani nevšimne. Myslím si, že moju matku nakoniec natoľko unavil ten nedostatok uznania, že sa voči otcovi uzavrela. Akoby obaja žili v oddelených priestoroch, nikdy sa nedotýkajú, ani fyzicky, ani psychicky.“

Znovu som presunula ruky. „Čo robí teraz, keď je taká chorá?“

Dlhá pauza. Potom takmer nechotne priznala: „Pomáha. Vlastne sa o ňu stará, stále sa jej pýta, čo potrebuje, čo by sa jej páčilo, a snaží sa, aby sa cítila dobre.“

„A reakcia tvojej matky?“

„Veľmi dlho ho o nič nežiadala. Sú jedným z tých párov, ktoré sa spolu nerozprávajú, vieš. Rozprávajú sa so všetkými ostatnými, ale nikdy nie navzájom. Používajú vety ako: ‚Povedz svojej matke...‘ alebo ‚Povedz svojmu otcovi...‘, hoci ten druhý stojí *priamo vedľa* nich. Je to hrozné.“

Joanna bola pokojnejšia, keď vyrozprávala príbeh o desaťročia trvajúcej studenej vojne medzi svojimi rodičmi.

„Keď sa matka dozvedela, že má rakovinu, vtedy ho opäť oslovila. Bola som pri tom, v nemocnici. Pozrela sa priamo na neho a povedala: ‚Ray, ja umieram.‘ Začal plakať a povedal: ‚Dovoľ mi, aby som ti pomohol,‘ a ona mu povedala: ‚Nie, Joanna sa o mňa postará.‘ A ja som sa o ňu naozaj starala,“ Joanna ukázala na svoj členok a opäť sa rozplakala, „ale teraz už nemôžem.“

„Nie, ale tvoj otec môže. Možno je to celé o tom,“ povedala som, dotýkajúc sa závesnej konštrukcie, ktorá sa nad ňou točila. „Joanna, predstav si, že toto je vaša rodina. Každý člen rodiny zotráva v určitej pozícii alebo role a vytvára tak krehkú rovnováhu. Choroba tvojej matky je ako silný vietor, ktorý prišiel a všetkým zatriasol.“ Silno som fúkla do konštrukcie a tá začala

v reakcii na fúknutie poskakovať. „Ale napriek tomu, základná rovnováha by bola zostala nezmenená, nebyť...“ natiahla som sa a sňala jednu z postáv hojdajúcich sa na konštrukcii. Keď som to spravila, celá konštrukcia sa naklonila. „Toto sa stalo vo vašej rodine. Zranenie ťa vytrhlo z tvojej obvyklej pozície medzi oboma rodičmi a prinútilo týchto dvoch tvrdohlavcov k tomu, aby spolu začali komunikovať. Podľa mňa je to možno požehnanie.“

Závesná konštrukcia sa ustálila vo zvláštnom uhle, až Joanna nakoniec zhlboka vzdychla a povedala: „Myslím si, že som celé tie roky bola presvedčená, že je to otcova chyba. Vždy som bola skôr na maminej strane. Ale videla som, ako ho trápila, keď sa jej snažil v nemocnici a potom aj doma pomôcť. Nepripustila, že by čokoľvek, čo urobí, mohlo byť správne. Ale on sa napriek tomu neprestával snažiť. Bola som ohromená. Nakoniec trochu poľavila. Keď ju teraz idem navštíviť, otec nás už obe čaká a doberá si nás, dokonca dokáže mamu rozosmiať. A keď s ním ostanem sama, hovorí mi: ‚Vieš, ja tvoju matku milujem. Vždy som ju miloval.‘ Ja mu na odpovedám: ‚Povedz jej to!‘ A on vraví: ‚Snažím sa, snažím sa.‘“

Pulz pod končekmi mojich prstov sa začal počas nášho rozhovoru synchronizovať. Keď som prácu dokončila, opuch sa viditeľne zmenšil. Energia aj krvný obeh prúdili oveľa efektívnejšie, ale Joanna si to takmer ani nevšimla. „Takže sa nemusím cítiť hrozne, že tam pre ňu nie som? Vieš, myslím si, že som dokonca aj tušila, že by bolo lepšie, keby všetko robil otec a ja by som sa držala v ústraní. Ale cítila som sa tak previnilo.“

„Presne si vedela, čo sa od teba v tvojej role očakáva, no vystúpiť z nej bolo pre teba ťažké. Keď je človeku niečo známe, je mu to blízke, tak ako rodina. Myslím si, že

len niečo také ochromujúce ako toto zranenie ťa mohlo z toho známeho obrazu vytrhnúť.“ Keď som Joanne podávala barley, obe sme sa usmievali.

AK BY JOANNA NEPOCHOPILA, že jej úlohou bolo dlhodobo rušiť spojenie medzi jej rodičmi, možno by ju vina za neschopnosť dodržať sľub, ktorý dala matke, zničila. Joanna sa vyliečila, keď sa jej podarilo získať vyvázenejší pohľad na vzťah svojich rodičov, a uvedomila si, že jej úloha zástankyne a utešovateľky matky vlastne umožňuje tomuto páru naďalej živiť svoj vzájomný spor. Vďaka ich zmiereniu sa mohla zbaviť nepatričného pocitu zodpovednosti, ktorý by inak možno niesla ešte dlho po smrti svojej matky.

Jej otec tiež podstúpil liečenie. Odhadujem, že už dávno pred krízou, ktorú spôsobila choroba, trestala Joannina matka svojho manžela za nejakú dávnu nerozvážnosť. Ich interakcie sa vykryštalizovali tak, že obaja ostali uväznení v stereotypnom správaní trvajúcim dlhé roky. Keď sa rakovina Joanninej mamy a jej zranenie členka spojili v dvojnásobnej kríze, skutočnosť, že jej otec vytrval vo svojom úsilí a podarilo sa mu vymaniť z roly ľahostajného manžela, pretože opakovane poskytoval svojej žene lásku až do momentu, kým ju dokázala prijať, viedla k tomu, že sa sám mohol vyliečiť a vytvoriť možnosť pozitívneho riešenia ich vzťahu.

Keď sa Joanna o dva mesiace neskôr vrátila do ordinácie na záverečnú kontrolu, vzala si ma na chvíľku bokom, aby mi povedala, že jej mama doma pred niekoľkými týždňami skonala.

„Bolo to naozaj krásne. Boli sme tam všetci. Môj manžel. Moji chlapi. Ale úplne nakoniec chcela byť sama s ockom. Dokážeš si to predstaviť? S tým istým mužom, s ktorým celé tie roky ani neprehovorila! Čakali sme v obývačke a keď otec konečne vyšiel von, povedal: ‚Umrela. Ale to je v poriadku. Vedela, že som ju miloval.‘“ Rozplakala sa a viac už nedokázala povedať. Stisla mi ruku, otočila sa a rýchlo vyšla z ordinácie.

Liečenie, ktoré presahuje fyzické telo

Čo je liečenie? Uzdraví sa osoba, ktorá je fyzicky chorá, len vtedy, keď sa podarí jej chorobu zmierniť alebo vyliečiť? Alebo je možné, že nielen Joanna a jej otec, ale aj jej matka podstúpila liečenie? Vyliečila sa táto žena vďaka tomu, že dokázala odpustiť manželovi a otvoriť svoje srdce láske, aj keď skrze smrť prišla o svoje fyzické telo?

Vďaka tejto knihe začneme chápať, ako celú našu bytosť, jej fyzickú aj nefyzickú časť, ovplyvňuje každá pozitívna zmena vedomia. Toto je ezoterický pohľad na evolúciu, týkajúci sa ľudstva. Ak sa na prípad Joanninej matky pozrieme z tohto uhla pohľadu, môžeme jej smrť pochopiť z oveľa väčšej šírky a tento pohľad si Joanna pravdepodobne intuitívne osvojila. Vyliečenie jej matky a jej otvorenie sa voči láske malo hlbší význam ako jej fyzická smrť, ktorá bola bolestnou stratou. Premena tejto umierajúcej ženy umožnila rozvoj vedomia jej manžela aj dcéry.

Mnohé životné ťažkosti nám pri pohľade z ezoterického hľadiska odhalia možnosti na hlboké liečenie, ktoré so sebou prinášajú, tak ako v uvedenom príklade. V tomto momente bude užitočné ponúknuť trochu radikálnejšiu novú definíciu vyzdravenia. Takú definíciu, ktorá uznáva, že existujú jemnejšie, hlbšie a dôležitejšie úrovne, na ktorých môže k uzdraveniu dôjsť, než je fyzická úroveň. Táto nová definícia je založená na šiestich základných predpokladoch:

1. Hlboké uzdravenie si vždy vyžaduje zmenu náhľadu, a tým aj rozšírenie vedomia.
2. Vyliečenie fyzického stavu alebo choroby nemusí nutne znamenať, že došlo k zmysluplnej liečbe.
3. Pokračovanie choroby alebo fyzických problémov, dokonca aj v prípade, že nastane smrť, nemusí nutne znamenať, že nedošlo k zmysluplnej liečbe.

4. V oblasti emócií platí, že čím väčšia je trauma, tým väčší je jej potenciál na zmysluplné liečenie.
5. Na úrovni myslenia platí, že čím väčší je nedostatok viery, tým účinnejšej liečby sa nám dostane, ak sa nám ho podarí odstrániť.
6. Uzdravenie jednotlivca ovplyvňuje uzdravenie celého ľudstva; uzdravenie ľudstva ovplyvňuje liečbu celej planéty.

Túto novú šesťbodovú definíciu uzdravenia môžeme prijať v prípade, ak na to, čo nazývame osobnými tragédiami, nazeráme ako na udalosti, ktoré sa dejú v širšom kontexte, ktorý zahŕňa minulosť, prítomnosť aj budúcnosť, všetkých členov rodiny a okruh priateľov, celú spoločnosť a aj celú ľudskú rasu. Táto perspektíva si vyžaduje, aby sme uznali, že naše nefyzické časti, naše emocionálne a duševné aspekty, môžu liečenie potrebovať ešte viac než naše fyzické telo.

Ezoterický pohľad na ľudskú existenciu

Nasledujúca časť o jemnomotných telách, smrti a duši prináša len potrebný stručný prehľad, ktorý v žiadnom prípade nemôže pokryť tieto zložité témy v celej ich komplexnosti. Napriek tomu je takýto úvod dôležitý pre hlbšie pochopenie nepriazne osudu a liečenia, čo sú námety tejto knihy. Pri čítaní nasledujúcich stránok si nerobte starosti, ak vám diskutované pojmy budú pripadať cudzie a nepolapiteľné. Tento úvod vám napriek tomu pomôže pochopiť vaše miesto vo vesmíre a váš vzťah k duši.

Musíme začať tým, že si uvedomíme, že sme viac než len fyzické telo. Ľudská aura alebo „energetický obal“, v ktorom prebývame počas svojho života na Zemi, obsahuje okrem tých dimenzií reality, ktoré vnímame našimi piatimi zmyslami, ešte niekoľko ďalších.

Základom **fyzického tela** sú viaceré jemné telá zložené z postupne čoraz jemnejších odtieňov hmoty, ktoré ho zároveň prestupujú. Medzi

tieto telá patria: naše **éterické telo**, prestupujúce naše fyzické telo ako jeho energetický predobraz, tvorené *vibrujúcimi svetelnými líniami*; naše **astrálne telo** (nazývané tiež emocionálne telo), ktoré sa skladá z hmoty pochádzajúcej z astrálnej úrovne univerzálneho energetického poľa, plné *prúdiacich farieb a zábleskov svetla*, ktoré vznikajú, keď táto extrémne živá a prchavá hmota reaguje na naše premenlivé emócie a odráža ich; a naše **mentálne telo**, skladajúce sa z dvoch úrovní hmoty: nižšej mentálnej hmoty, oživovanej získavaním vedomostí, ktorú však zafarbujú emócie, a vyššej mentálnej hmoty, ktorá je oblasťou číreho myslenia, múdrosti a porozumenia. Je to úroveň, na ktorej prebýva **duša**. Duša sídli v ľudskej aure v oblasti manubria alebo v týmuse, ale existuje len na úrovni nesmierne jemnej hmoty vyššej mentálnej úrovne energetického poľa človeka. Slúži ako *most vedomia medzi fyzickou úrovňou existencie a duchom*, tvorivou silou.

V priebehu svojho vývoja musíme najprv získať kontrolu nad fyzickým telom. Potom musíme prostredníctvom disciplíny skrotiť svoje emócie. Nakoniec sa postupne zbavujeme emocionálne podmienenej hmoty nižšieho mentálneho tela a viac sa zameriavame na vyššiu mentálnu úroveň. Spolu s vývojom nášho vyššieho mentálneho tela, ku ktorému dochádza vďaka nášmu zameraniu sa naň, sa vyvíja aj naša schopnosť zažiť vedomý kontakt s dušou a naším životným plánom.

Keď nastane to, čo nazývame smrťou, energetické vlákno spájajúce dušu s fyzickým telom sa preruší. Keď duša preruší svoje spojenie s týmto fyzickým telom, ktoré jej slúžilo ako základňa na fyzickej úrovni, odstráni sa zjednocujúca sila, ktorá doteraz bránila rozpusteniu fyzického tela a oddeleniu jemnohmotných tiel od fyzického. Éterická časť fyzického tela sa začne oddeľovať od jeho hustejšej, hmotnejšej časti a jemnejšia éterická hmota sa postupne dvíha. Prizerajúci sa často hovoria o istej žiare, ktorú možno pozorovať na tvárach nedávno zomrelých, svetle okolo ich tela a pocite pokoja v miestnosti. To všetko spôsobuje jemnejšia energia, ktorá prestupuje okolie po tom, čo sa oslobodila z hustého fyzického tela. Táto éterická časť sa zvyčajne rozpustí v priebehu

jedného až troch dní po prerušení energetického vlákna, známeho tiež ako strieborné vlákno.

Tak ako v prirodzenom kolobehu prírody, v ktorom sa fyzická hmota, ktorá tvorila fyzické telo, postupne rozpustí späť do fyzickej úrovne, aj astrálne a nižšie a vyššie duševné hmoty, ktoré vytvárali jemnohmotné telá jednotlivca, sa po smrti rozpustia späť do príslušných energetických úrovní univerzálneho energetického poľa. Všetky skúsenosti, získané počas práve skončeného života, sa vsiaknu do príslušnej jemnej úrovne. Záležitosti emocionálnej povahy sa vstrebávajú na astrálnej úrovni, pričom nadobudnuté poznanie a múdrosť vstupujú do nižšej a vyššej mentálnej úrovne. Pretože tak môže duša po ukončení každého z našich životov všetko, čo sme počas života získali, zozbierať. Vývoj, zlepšovanie a očisťovanie týchto jemnohmotných tiel je hlavným cieľom pominuteľnej ľudskej existencie na pozemskej úrovni. *Je to náš príspevok k evolúcii vesmíru.*

Jasnovidci, ktorí dokážu vnímať jemnejšie úrovne hmoty, hovoria, že keď získame väčšiu schopnosť porozumenia, odpustenia a oslobodenia sa od sebeckých ilúzií a túžob, naše energetické telá sa rozjasnia, zintenzívnia a zväčšia. K takémuto rozvoju väčšinou dochádza práve prostredníctvom našich zápasov s problémami, ktorým musíme čeliť počas nášho pozemského pobytu v hustom fyzickom tele.

Niektoré z týchto bojov a ich účinky na naše jemnohmotné telá, aj na naše vyššie ja, sú v tejto knihe opísané. Pozrieme sa na niektoré konkrétne spôsoby, akými nám ťažké životné podmienky, ktorým čelíme, umožňujú získať hlbší vzťah k nášmu žiarivému zdroju, duši a ako zároveň umožňujú prípadný návrat duše, obohatenej presne tým istým procesom *vyjadrenia, skúsenosti a rozšírenia* smerom k jej vlastnému zdroju, ktorým je duch.

Nepriazeň osudu ako katalyzátor zmien

Darren je mladý muž, ktorý predtým, než mu ako dvadsaťjedenročnému diagnostikovali HIV, pôsobil ako asistent produkcie

v televízii a žil aj pracoval veľmi rýchlo. Darrenov príbeh je ilustráciou skutočnosti, že osobné utrpenie môže urýchliť liečenie jemnejších dimenzií bytosti a pomôcť vytvoriť silnejší vzťah s vlastným vyšším ja alebo dušou:

„HIV mi diagnostikovali pred dvoma rokmi potom, ako som rapídne schudol a mal som herpes. Hoci moje symptómy boli zjavné, bol som v šoku. Žil som v komunite, z ktorej nikto nechorel. Všetci sme si mysleli, že nám sa to nemôže stať. Ja som bol prvý.

Predpísali mi AZT a odvtedy som bol väčšinou v celkom dobrom stave. Ľahko sa unavím a bol som dvakrát v nemocnici, ale viac-menej sa o seba momentálne dokážem postarať. Môj životný štýl sa celkom zmenil. Vždy ma zaujímalo len: ‚Kde sa koná nejaký večierok?‘ Tam vonku sa vždy nejaký konal a človek sa musel naozaj ponáhľať, aby ho našiel a nenechal si ho ujsť. Veľa drog, všetky tie trendy veci a *množstvo* alkoholu. Keď som bol prvýkrát v nemocnici, prišiel za mnou jeden chlapík, Roger, ktorého som predtým nepoznal. Pred štyrmi rokmi zistili, že je HIV pozitívny. Povedal mi, že mi pomôže vo všetkom, v čom bude môcť, a keď nebude môcť on, nájdu sa ďalší ľudia, ktorí mi pomôžu.

A potom sa so mnou začala diať naozaj veľká zmena. Keď AZT začalo pôsobiť a ja som sa cítil lepšie, nevrátil som sa k predošlému životu. Roger ma bral na stretnutia s ďalšími ľuďmi ako ja, ako my, viete, ktorým zistili tú istú diagnózu, a len sme boli spolu. Rozprávali sme sa, pozerali sa na seba navzájom a pýtali sa: ‚Ako sa dnes máš?‘ A počúvali sme odpovede, takže odrazu všetko, čo som kedy hľadal, už nebolo vonku. Bolo to priamo tam a s týmito ľuďmi a bol som si istý, že pre nich je to rovnaké. Niektorí z nich sú už v pokročilom štádiu choroby alebo s nimi ich rodiny nechcú mať nič spoločné, alebo nemajú

žiadne peniaze, alebo sú len načisto vydesení. Ale ide o postoj, o to, že si dávame navzájom, čo sa dá, a nikto na to nezostáva sám.

Otvorili sme tu v meste dom pre ľudí s AIDS, ktorí nemajú kam ísť, a všetko platíme z darov. Ľudia stále prichádzajú k dverám a len povedia: ‚Toto je pre vás.‘

Znie to naozaj zvláštne, keď hovorím, že som vďačný za túto chorobu, ale je to tak. Naučila ma, ako žiť. A nielen mňa; aj moju rodinu. Moja stará mama je tá, ktorá v našej rodine drží všetky peniaze, skutočná matka rodu. Vždy kritizovala mojich priateľov a životný štýl. V skutočnosti ma zvykla obviňovať, že sa *snažím*, aby som sa nakazil AIDS. No keď sa dozvedela o mojej diagnóze, rozkričala sa, vrieskala a myslela len na to, čo na to povedia ľudia. Ale keď som sa naposledy vrátil do nemocnice, prišla ma pozrieť a povedala mi, že môžem bývať v jej hosťovskom dome a že mi bude variť. A tak sa aj stalo. Varí pre mňa aj mojich priateľov, ktorí tam potrebujú zostať, keď im je zle a prístrešok pre ľudí s AIDS je plný. Darovala veľa peňazí útulku aj ďalším pacientom s AIDS. Veľmi sa zmenila. Niekedy si myslím, že o tomto tá choroba vlastne je. Funguje na všetkých, učí ich viac milovať a byť tolerantnejšími.“

Všimnite si, že stará mama Darrena obviňovala, že sa správa, akoby chcel dostať AIDS, a že keď nakoniec na túto chorobu ochorel, tento neopatrný a pôžitkársky mladík okamžite a celkom prirodzene zakotvil v živote zasvätenom službe. Z rozhovorov s ním som vycítila, že neopustil svoj predchádzajúci životný štýl s ľútosťou, ale s úľavou, s pocitom, že teraz je konečne schopný zmieriť sa so svojím vyšším ja a so svojím vyšším účelom. Takáto reakcia, hoci nie je pre pacientov s AIDS v žiadnom prípade univerzálna, sa objavuje tak často, že sa odvážim tvrdiť, že pre mnohých postihnutých je toto ochorenie kľúčom a katalyzátorom, ktorý im umožní vyjadriť svoj hlboký záväzok pomáhať zdokonaľovať životy a učiť tých, s ktorými sa dostanú

do kontaktu, a to prostredníctvom ich utrpenia. Možnože pre mnoho ľudí s AIDS je tento cnostný zámer pravým dôvodom, pre ktorý sa nachádzajú v tomto tele a v tomto živote.

Čo nás učí AIDS

Hrôza okolo epidémie AIDS sa do určitej miery dotkla každého z nás. Ale popri svojom tragickom rozmere nás vždy zároveň lieči, ako rozumne poznamenal Darren. Žiadna epidémia v histórii ešte nespájala takú kombináciu faktorov ako AIDS: dlhé trvanie choroby, skutočnosť, že väčšina obetí sú mladí a spoločensky aktívni ľudia, že v mysli verejnosti sa spája s mužskou homosexuálnou populáciou a že sa bežne prenáša sexuálnym stykom. Tieto faktory spoločne pôsobia a prinášajú revolúciu v osobných a sociálnych postojoch, správaní a hodnotách. Nakoniec sa ľudstvo ako celok mení niekoľkými smermi naraz.

Rovnako ako v prípade vzniku diamantu z uhlia, aj transformácia človeka si zvyčajne vyžaduje dostatok času a dostatočný tlak. Táto choroba poskytuje mnohým z tých, ktorí na ňu ochorejú, dostatok oboch týchto prvkov, aby ich priviedla k novej osobnej hodnotovej orientácii, podobne ako Darrena. Rozvinul svoju v podstate sebeckú, po dojmoch túžiacu existenciu pod tlakom choroby a vďaka Rogerovmu dobrému príkladu do života, v ktorom sa usiluje o väčšiu službu druhým. A tak sa Darrenov aj Rogerov život stali príkladom fungujúceho vyššieho princípu.

Kto dokáže povedať, kde sa tento dominový efekt končí? Nie je to predsa choroba, ktorá vzniká v izolácii. Väčšina chorých je v najlepších rokoch, ich rodičia sú stále nažive a majú široký okruh priateľov a spolupracovníkov. Stav každého pacienta, *transformácia* ktoréhokoľvek z nich, má vplyv na mnoho ďalších. Výzva, ktorej musela čeliť Darrenova babička, predstavovala kombinovanú stigmú homosexuálnej orientácie a choroby vnuka a je výzvou aj pre mnohých ďalších ľudí, ktorí poznajú niekoho alebo im záleží na niekom, kto má AIDS. Často je to test ich hodnôt a priorit a tiež

odvahy čeliť predsudkom verejnosti. To, že táto panovačná vdova sa rozhodla milovať a pomáhať svojmu vnukovi a ďalším jemu podobným namiesto toho, aby ho z pýchy a strachu z odsúdenia opustila, je rovnako úžasný obrat ako ten Darrenov.

Ďalšiu bolestnú situáciu vyvoláva skutočnosť, že široká verejnosť spája AIDS s homosexuálmi, skupinou ľudí, ktorá je do veľkej miery zosmiešňovaná a očierňovaná. Uvedomte si mieru lásky a starostlivosti, ktorú komunita gayov ponúkla svojim chorým a umierajúcim členom. Táto starostlivosť a súcit sa rozšírili aj na heterosexuálne osoby s AIDS a ich rodiny. Naša homosexuálna komunita urobila zoči-voči drvivému tlaku rozhodnutie poskytnúť chorým všetku dostupnú pomoc, aby nikto neumieral sám. Ich podporné skupiny a siete služieb pre pacientov a ich blízkych; dôstojnosť a odvaha, ktorú preukázali zoči-voči toľkej chorobe a smrti; tá úžasná schopnosť zostať otvorení a milujúci, to všetko je stále prítomným príkladom a inšpiráciou pre lekársku komunitu, rodinných príslušníkov a priateľov, aj pre spoločnosť všeobecne.

ČI UŽ OSOBNE POZNÁTE NIEKOHO s touto chorobou alebo nie, AIDS nás všetkých ovplyvňuje v oblasti sexuálnych postojov a často aj v oblasti nášho sexuálneho správania. Tí z nás, ktorí prežili päťdesiate, šesťdesiate a sedemdesiate roky minulého storočia, si uvedomujú, ako drasticky sa sexuálne správanie a zvyky zmenili v tejto krajine len v priebehu jednej generácie. Ideál jedného partnera na celý život bol náhle odvrhnutý v prospech voľnejšieho sexuálneho experimentovania a dostupnosť antikoncepcie, ktorá *prestala brániť sexuálnemu aktu*, bola v súlade s celkovou sociálnou revolúciou. Spontánne sexuálne vzťahy medzi partnermi, ktorí spolu neboli vo vážnom vzťahu, sa začali odrazu javiť takmer ako možnosť, ktorá nemá žiadne dôsledky. Takzvaný voľný sex nebol už len možnosťou: stal sa spôsobom, ako dokázať, že nie sme sexuálne paralyzovaní puritáni. Neznámi ľudia spájali svoje telá bez ohľadu na to, či im je príjemné pozrieť sa jeden druhému do očí inak než len zvodným pohľadom. Takéto známosti si často

vyžadovali množstvo alkoholu a iných drog, ktoré dokázali utíšiť výčitky svedomia a zmierniť zábrany.

Skúšali sme všetko, čo bolo v našich silách, ale pre niektorých z nás, mužov i ženy, nebol príležitostný sex nikdy náhodný. Vďaka AIDS možno zistíme, že taký ani nikdy nemal byť.

Keď sa dvaja ľudia stretnú v sexuálnom akte, s ktorým obaja súhlasia, všetko v ich telách sa spája. Ich fyzické/éterické telá, ich emocionálne alebo astrálne telá a ich mentálne telá sa prelínajú. Tvar srdca, tradične spájaný s láskou, v skutočnosti zobrazuje prekrývanie sa a zlučovanie aury alebo vajcovitých energetických polí dvoch ľudí, ktorí sa milujú. Či už týchto ľudí spája láska alebo nie, počas sexuálneho aktu dochádza k splynutiu ich energetických polí. V skutočnosti ezoterika učí, že pri súloží človek otvára svoju dušu – tú najvyššiu časť seba, časť, ktorá je spojená s Bohom, svojmu partnerovi. Z toho vyplýva riziko psychického poškodenia, pokiaľ medzi partnermi nie je atmosféra porozumenia a nezaujímajú sa o blaho toho druhého. Ak má ktorýkoľvek z partnerov negatívny, nepriateľský alebo indiferentný postoj alebo túžbu partnera využiť, dochádza na energetickej úrovni k zraneniam.

Musím zdôrazniť, že aj keď sa často spomína agresívny postoj mužov a následné poškodenia ženského sebavedomia, menej často sa pripúšťa možnosť, že ženy môžu rovnakým spôsobom zneužívať mužov. Niektorými z negatívnych podnetov, ktoré môžu ženu motivovať pred a počas sexuálneho aktu, sú túžba po peniazoch, túžba zakúsiť moc cez schopnosť prilákať muža alebo potreba podmaniť si muža tak, aby slúžil jej prianiam. Ak je prítomný niektorý z týchto postojov, mužov to psychicky zraňuje. Tieto témy sa môžu, samozrejme, objaviť aj vo vzťahoch medzi partnermi rovnakého pohlavia. V prípadoch, keď medzi dvoma osobami, ktoré spolu majú sexuálny vzťah, neexistuje žiadna skutočná náklonnosť, sú negatívne motivácie do určitej miery prítomné na oboch stranách, a tak dochádza k poškodeniu u oboch partnerov.

V dnešnej dobe predstavuje strach, že sa nakazíme AIDS, mocnú prekážku voči príležitostnému sexu a bráni tomu, aby

sa človek zaplietol s viac ako s jedným partnerom naraz. Príšera v podobe AIDS spôsobuje, že sa čoraz viac nádejných milencov pýta seba samých: „Ako dobre tohto človeka vlastne poznám? Koľko dôvery k nemu cítim?“ A používanie kondómu, ktoré je dnes nutné na ochranu oboch partnerov, vytvára mimoriadne nepríjemnú prestávku medzi ľuďmi, ktorí sa milujú po prvýkrát alebo príležitostne. Je to krátky okamih pravdy v procese odovzdania sa, počas ktorého môžu naše hlbšie pocity prevládnúť nad fyzickým vzrušením.

A tak nám kríza spôsobená AIDS slúži, aby sme si lepšie uvedomili, čo robíme a prečo to robíme, v konečnom dôsledku je vyššie vedomie vždy naším cieľom. Dnes máme slobodu hľadať si vlastnú cestu, ale AIDS nás vychováva k zodpovednému správaniu voči sebe i ostatným.

PRÍBEH JOANNY a jej rodičov dobre ilustruje prvé tri predpoklady radikálnej zmeny definície uzdravenia, ktoré tu uvádzame:

1. Hlboké uzdravenie si vždy vyžaduje zmenu náhľadu, a tým aj rozšírenie vedomia.
2. Vyliečenie fyzického stavu alebo choroby nemusí nutne znamenať, že došlo k zmysluplnej liečbe.
3. Pokračovanie choroby alebo fyzických problémov, dokonca aj v prípade, že nastane smrť, nemusí nutne znamenať, že nedošlo k zmysluplnej liečbe.

Darrenov príbeh a diskusia o AIDS pomáhajú vyjasniť štvrtý a piaty predpoklad:

4. V oblasti emócií platí, že čím väčšia je trauma, tým väčší je jej potenciál na zmysluplné liečenie.
5. Na úrovni myslenia platí, že čím väčší je nedostatok viery, tým účinnejšej liečby sa nám dostane, ak sa nám ho podarí odstrániť.

TERAZ SA ZAMYSLETE nad šiestym predpokladom:

6. Uzdravenie jednotlivca ovplyvňuje uzdravenie celého ľudstva; uzdravenie ľudstva ovplyvňuje liečbu celej planéty.

Premýšľajte nad tým pri čítaní nasledujúcej časti.

AIDS z planetárneho hľadiska

Ak celú planétu ovplyvňuje nejaká choroba, napríklad AIDS, jedným z prístupov vedúcich k pochopeniu prebiehajúcich procesov je vziať do úvahy pôsobiace astrologické sily, najmä sily vonkajších planét, ktorých cykly sú pomalé a ovplyvňujú masové vedomie. Keď sa na to pozrieme z astrologickej perspektívy, Pluto, planéta, ktorá sa zo známych planét v našej slnečnej sústave pohybuje najpomalšie, vstúpila do súhvezdia Škorpióna, nad ktorým vládne, koncom roka 1983. V tom čase si svet začal uvedomovať epidemický rozsah AIDS. Väčšine ľudí, ktorí študujú astrológiu, sa zdalo zjavné, že AIDS je typický prejav „Pluta v konjunkcii so Škorpiónom“ a predstavuje nezmeriteľnú transformačnú silu. Planéta Pluto, pomenovaná po bohovi podsvetia, sa spája so všetkým, čo je skryté alebo tajné, s genitáliami, pohlavnými chorobami, elimináciou a so smrťou. Je to planéta spätá s psychoterapiou, koncami a novými začiatkami, s transformáciou a so znovuzrodením. Sila Pluta podľa astrológie neúnavne pôsobí na exhumáciu toho, čo je pochované tak v individuálnej psyché, ako aj na celkovej kultúrnej úrovni, a vynáša to na svetlo. Pôsobí, aby liečila individuálnu dušu a transformovala kultúrne vedomie. Avšak procesy, akými dosahuje svoje ciele, môžu byť neznesiteľné.

Škorpión je znamenie spojené s túžbami všetkého druhu, ale najmä so sexuálnou túžbou a túžbou meniť seba a druhých. Je teda zrejmé, že koncentrovaná energia Pluta v Škorpiónovi vytvára silu, s ktorou treba počítať.

Túžba, sex, smrť a tajomstvá. Exhumácia, výber, transformácia, regenerácia. To sú mocné sily, ktoré narušajú náš mier, prevracajú naše životy naruby, rozmetajú naše obranné mechanizmy. Hovorí

sa, že celá naša planéta má AIDS a toto vyjadrenie sa nevzťahuje len na celosvetovú prítomnosť tejto epidémie. Je to prenikavý výraz toho, že sa choroba a jej následky týkajú nás všetkých; že každý z nás je chorý a všetci sa potrebujeme uzdraviť; že nevieme, ako žiť, nevieme, ako milovať, nevieme, ako zomrieť. Ale učíme sa – a AIDS nám v tom svojou mocou pomáha.

AIDS núti každého z nás, aby si bol viac vedomý smrti a umierania. Uprostred života nás núti čeliť smrti priateľa, príbuzného, osobnosti, ktorú obdivujeme; otvoriť sa ďalšej premene a zo srdca sa na nej podieľať. Keď pomáhame niekomu, kto je chorý na AIDS, zároveň nám to pomáha zistiť, že intuitívne vieme, ako niekoho utešiť a postarať sa oňho. Viacerí ľudia mi potvrdili, že keď sa starali o milovaného človeka s AIDS, naučili sa počúvať svoju intuíciu a že na konci už vedľa toho človeka len ležali, držali ho a upokojovali, niekedy slovom, inokedy spevom či hmkaním. Keď sa blížil koniec, niektorí z týchto opatrovateľov dokázali jemne povzbudzovať pacienta, aby opustil svoje telo a vydal sa ďalej za svetlom. Tieto techniky často pomohli umierajúcemu pacientovi veľmi mierumilovne odísť a boli hlboko upokojujúce aj pre tých, ktorí pri ňom boli v okamihu smrti. Istú mladú ženu zomierajúcu na AIDS navštevovali pravidelne v noci priatelia, ktorí sa o ňu počas jej choroby verne starali. Jeden z priateľov jej jemne hladkal chodidlá a jeho žena jej čítala poéziu a spievala. Raz v noci, potom, ako upadla pacientka do kómy, prišla k lôžku jej matka, držala ju za ruku a povedala jej, že ak nastal jej čas a ona je pripravená odísť, všetci jej pomôžu svojimi myšlienkami opustiť telo. Potom prišiel jej otec, aby jej povedal, že ju miluje. O pätnásť minút neskôr zomrela. Zúčastnila som sa mimoriadne krásnej spomienkovej bohoslužby za túto mladú ženu a jej odchod zjavne priniesol svetlo všetkým tým, ktorých sa svojím životom dotkla. Ľudia, ktorí boli v intímnom kontakte s jej umieraním, boli dojatí a museli prehodnotiť, čo za udalosť smrť vlastne je. Výsledkom bolo menej strachu, otvorenejší pohľad a pokoj, ba dokonca aj úžas.